

Τι ζήτησε ο άγιος Παΐσιος λίγο πριν φύγει από τη ζωή

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)



Στα 87 χρόνια του έχει αποσυρθεί από την Ιατρική, αλλά παραμένει γεμάτος ζωή και ενέργεια, με την πνευματική διαύγεια εικοσάχρονου. Ο χειρουργός ογκολόγος Γεώργιος Μπλάτζας υπήρξε επί 25 χρόνια διευθυντής του Τμήματος Ογκολογικής

του Θεαγένειου Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης και αναπληρωτής καθηγήτης του ΑΠΘ.

Τα λόγια αγάπης που άλλαξαν τη ζωή του και η φράση που του είπε λίγο πριν κοιμηθεί

Ήταν, όμως, και ο γιατρός που απάλυνε τον πόνο του λαοφιλέστερου σύγχρονου αγίου, του αγίου Παΐσιου, τον οποίο χειρουργήσε. Και ο άγιος άφησε ανεξίτηλα σημάδια χαραγμένα στην ψυχή του.

Βαθιά συγκινημένος, ο κ. Μπλάτζας περιέγραψε στην εφημερίδα «Ορθόδοξη Αλήθεια» την πρώτη συνάντησή του με τον μετέπειτα άγιο γύρω στο 1980, όταν τους έφερε σε επαφή η νονά του γιου του, που ήταν συμμαθήτρια του γέροντα στην Κόνιτσα: «Εβλεπες έναν άνθρωπο που ήταν όλος αγάπη, τα μάτια του εξέπεμπαν αγάπη. Εντυπωσιάσθηκα, σε αιχμαλώτιζε από την πρώτη στιγμή. Όταν ζήτησε να τον επισκεφθώ, είχε μια απλή κήλη, με την οποία δεν ήθελε να ασχοληθεί, αλλά κάνοντας υπακοή σε έναν Επίσκοπο, μου ζήτησε να τον χειρουργήσω. Την πρώτη φορά νοσηλεύθηκε με το όνομα Εζνεπίδης (το επώνυμό του), όπως ο ίδιος ζήτησε, ώστε να μην ενοχλούνται οι γιατροί και το προσωπικό από τον κόσμο. Το θεώρησα κάπως υπερβολικό, αλλά όταν όλοι έμαθαν τη δεύτερη φορά που νοσηλεύτηκε στο Θεαγένειο την παρουσία του, κατάλαβα πόσο δίκιο είχε αυτός ο σοφός γέροντας. Η πίεση ήταν φοβερή από όλες τις μεριές!» διηγείται.

«Υπέφερε»

Τρία χρόνια αργότερα ο Παΐσιος τού ανέφερε τα προβλήματα που είχε στο έντερο. «Παρότι υπέφερε πάρα πολύ, μόνο αν ήσουν γιατρός καταλάβαινες έναν μικρό σπασμό στο πρόσωπό του. Δεν εξέφρασε ποτέ κανένα παράπονο. Φυσικά, ήταν γνώστης της κατάστασής του και των σταδίων που θα ακολουθήσουν, έχοντας πλήρη εμπιστοσύνη στον Θεό... Την αγωγή του την έπαιρνε πλήρως. Έκανε τα πάντα. Ό,τι του λέγαμε. Ήταν ο πιο καλός, ο πιο τυπικός, ο πιο ήσυχος ασθενής. Την ώρα που του ανακοινώσαμε ότι έχει νεόπλασμα και ότι πρέπει να κάνουμε ακτινοβολία, εκείνος αστειεύτηκε: “Εντάξει, πρώτα το Πυροβολικό και μετά θα έρθει το Πεζικό να μας κάνει την εγχείρηση!”»

Όσο νοσηλευόταν στο Θεαγένειο τον επισκέπτονταν δεκάδες πιστοί. Όχι μόνο δεν ενοχλούνταν, αλλά έδινε κουράγιο στους άλλους ασθενείς.

«Αναγκαζόμουν να κάνω τον... κυματοθραύστη για να μην ταλαιπωρείται. Τους έλεγα “έλεος, έκανε βαριά εγχείρηση, χρειάζεται να συνέλθει ώστε να μπορέσει να σας μιλήσει”. Η αγάπη του, όμως, τα σκέπαζε όλα, τους πόνους του, την ταλαιπωρία, τα πάντα. Τον πλησίασε μια κυρία και τον ρώτησε τι θα γίνει με τον άνδρα της. Εκείνος της είπε με καλοσύνη και χαμόγελο “να έχεις εμπιστοσύνη

στους γιατρούς, γιατί είναι άνθρωποι του Θεού και θα τον φροντίσουν τον άνδρα σου. Ο,τι αποφάσισε ο Θεός”. Η γυναίκα έφυγε ανακουφισμένη».

Τους τελευταίους μήνες ο γέροντας είχε καταλάβει ότι πλησίαζε το τέλος της εγκόσμιας ζωής του λόγω της μετάστασης σε πνεύμονες και ήπαρ.

«Με κάλεσε λίγες ημέρες πριν κοιμηθεί, λέγοντάς μου κάτι που με συγκλόνισε: “Να προσεύχεσαι πρώτα για τους κεκοιμημένους, δεν μπορούν να προσευχηθούν για τον εαυτό τους”. Κατάλαβα ότι γνώριζε τι θα συμβεί... Μόνο την τελευταία εβδομάδα της ζωής του με κάλεσε και μου είπε: “Τώρα θα σε παρακαλέσω να με αφήσετε με τον Θεό. Έκανα τα πάντα, έφαγα ακόμα και κρέας το οποίο μου είπες να φάω”. Ήταν η τελευταία του επιθυμία... Θα εκμυστηρευτώ κάτι που δεν το ξέρουν πολλοί. Ο γέροντας αγαπούσε υπερβολικά τον κόσμο, έτσι την ημέρα που έβγαινε από το Θεαγένειο και τον αποχαιρετούσαν όλοι, μου είπε: “Θα ήθελα να ζήσω λίγο ακόμη”. Αμέσως κατάλαβα γιατί το είπε, ήθελε να συνεχίσει να δίνει αγάπη στον κόσμο, παρά την ασθένεια και την κόπωσή του».

Ο έμπειρος γιατρός διδάχθηκε πολλά από τον Παΐσιο, που άλλαξαν τον τρόπο ζωής του.

«Κάθε φορά που τον επισκεπτόμουν, ειδικά όταν ήταν στο ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στη Σουρωτή, γύριζα σπίτι άλλος άνθρωπος. Ενιωθες τη δύναμη της πίστεώς του, τη δύναμη της αγάπης του. Ήταν ένα “κομμάτι” ατόφιο αγάπη... Ηθελες δεν ήθελες, σε συμπαρέσυραν η αγάπη και η απλότητά του. Τον σκέπτομαι συνέχεια. Αναρωτιέμαι, αν ήταν παρών, τι θα γινόταν, τι θα έκανα. Νομίζω ότι δεν υπάρχει άνθρωπος που να έμεινε ανεπηρέαστος, από αυτούς που τον γνώρισαν. Όταν μιλούσε, τον κοιτούσαν όλοι στο στόμα».

Μόρφωση

Η εμπιστοσύνη που είχε στον Θεό ο γέροντας Παΐσιος είχε εντυπωσιάσει τον γιατρό: «Ήταν πολύ εκφραστικός, είχε μια εκπληκτική και “βαθιά” θεολογία, μου έκανε φοβερή εντύπωση η μόρφωσή του. Τόνιζε ότι πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στον Θεό, γιατί αγαπάει και συγκινείται. Για μένα, ήταν ο μεγάλος επαναστάτης του Θεού. Αυτά τα οποία έλεγε ήταν πραγματικά επαναστατικά» αναφέρει.

Οι αναμνήσεις του κ. Μπλάτζα από τον Παΐσιο «φωτογραφίζουν» έναν χαριτωμένο άνθρωπο που πείραζε τους γιατρούς ως την τελευταία στιγμή και υποσχέθηκε να μη φύγει από δίπλα τους: «Έφευγα από το μοναστήρι ανανεωμένος, ξεκούραστος και με τη χαρά ότι έχουμε αυτόν τον γέροντα μαζί μας. Και θα τον έχουμε, γιατί μου είπε: “Εγώ εδώ θα είμαι”. Αυτό μπορώ να το μεταφέρω για όλους όσοι τον σέβονται και τον εκτιμούν, ότι ο γέροντας είναι εδώ για όλους μας».

Η γνωριμία με τον μακαριστό γέροντα Μωυσή

Ο Γεώργιος Μπλάτζας, που είναι πατέρας τριών παιδιών και παππούς τεσσάρων εγγονών, γνώρισε και άλλες μεγάλες προσωπικότητες της Ορθοδοξίας. Όμως δεν ξεχνά τη γνωριμία του με τον μακαριστό γέροντα Μωυσή.

«Ήταν μεγάλη προσωπικότητα. Τον ταλαιπωρούσε μια ηπατίτιδα. Νοσηλεύτηκε και είχα αποφασίσει να μη χειρουργηθεί, γιατί έπρεπε να γίνει μεταμόσχευση. Μία ημέρα ήρθε στο γραφείο μου και μου είπε ότι βρέθηκε μόσχευμα στο Πίτσμπουργκ και θα τον χειρουργήσει ο Ανδρέας Τζάκης, που ήταν και μετέπειτα γιατρός του μακαριστού Χριστόδουλου. Θυμάμαι ότι ο Μωυσής είχε ενδοιασμούς και έλεγε ότι ίσως η ασθένειά του ήταν θέλημα Θεού. Τότε αυθόρμητα του είπα: “Από πότε ξέρετε το θέλημα του Θεού; Εάν ο Θεός έχει αποφασίσει να πάτε στην Αμερική για να κάνετε μεταμόσχευση και να σας δουν οι ομογενείς και να τους μιλήσετε;” Τότε είπε: “Να είναι ευλογημένος” και έφυγε. Υστερα από τρεις μήνες έλαβα ένα γράμμα από εκείνον, που έλεγε: “Όλα πήγαν καλά και σήμερα μιλάω στην έκτη πολιτεία που με έχουν καλέσει οι ομογενείς”!»

Ο κ. Μπλάτζας γνωρίζει και αρκετούς μοναχούς του Αγίου Ορους, το οποίο επισκέπτεται συχνά. Τα τελευταία χρόνια έχει συνδεθεί με τη μονή Δοχειαρίου και τον ηγούμενό της γέροντα Γρηγόριο, ο οποίος είναι και ο πνευματικός του.

Τα δύσκολα παιδικά χρόνια και η Ιατρική

Ο χειρουργός Γεώργιος Μπλάτζας γεννήθηκε το 1930 στο Καταφύγιο Κοζάνης, ένα ιστορικό πέτρινο χωριό με 600 σπίτια και τέσσερις εκκλησίες, το οποίο φιλοξένησε τους καπεταναίους του Μακεδονικού Αγώνα και καταστράφηκε ολοσχερώς τα Χριστούγεννα του 1943, θρηνώντας 20 ανθρώπους από τη ναζιστική θηριωδία.

Για να πηγαίνει στο γυμνάσιο της Κατερίνης και να επιστρέφει στο Νέο Κεραμίδι Πιερίας όπου διέμενε, περπατούσε 10 χιλιόμετρα μαζί με κάποιους συμμαθητές του.

Τα καλοκαίρια δούλευε σκληρά μαζί με την αδελφή του και τους γονείς τους στα καπνά. Για να σπουδάσει στη Θεσσαλονίκη, όπου πέρασε μεταξύ των πρώτων στη

σχολή, ταξίδευε δύομισι ώρες με πλοiάριο από την Κατερίνη!

«Την ειδικότητα την ξεκίνησα στο Νοσοκομείο Ναούσης το 1956. Εν συνεχεία έδωσα εξετάσεις για τη θέση του πανεπιστημιακού βοηθού και πήρα τη θέση το 1958. Εμεινα μέχρι το 1972 στην Α΄ χειρουργική κλινική της Ιατρικής Σχολής του ΑΠΘ. Το 1973 με πρόταση του Αλεξάνδρου Συμεωνίδη (ιδρυτής Θεαγενείου) με προσέλαβαν στο Θεαγένειο, όπου έμεινα 25 χρόνια».

Ηταν ιδρυτικό μέλος της Γενικής Κλινικής Θεσσαλονίκης, συνεργαζόμενος με τον καρδιοχειρουργό Παναγιώτη Σπύρου. Σταμάτησε την Ιατρική τα Χριστούγεννα του 2004, όταν δυσανασχέτησε για πρώτη φορά στη ζωή του. «Κάποια στιγμή που μου έστειλαν έναν άρρωστο μονολόγησα “και αυτόν σε εμένα τον έστειλαν;” Εκείνη την ώρα κατάλαβα ότι έπρεπε να αποχωρήσω» υπογραμμίζει ο γιατρός.

Πηγή: iellada.gr